

Азъ съ радостъ тукъ ще се завърна
и гнѣздо ще си свия пакъ,
и мили рожби ще прегърна
изъ тия клонки, въ тоя знакъ.

И тѣзи думи шомъ изрече,
изви надъ китни дървеса,
погледна милно отдалече
и литна въ сини небеса.

Любомиръ Негенцовъ



Азъ живѣя въвъ гората,
въ хладна сѣнка, въ планината.
Въ зеленикавъ полумракъ
не прониква слънчевъ зракъ.
Само тукъ-тамъ презъ листата
капе слънчевото злато.
Въ тази кадифияна пазва,
ручейчето ми разказва
кротко приказки безкрайни,
пълни съ чудни, горски тайни.
Пия бистрата вода
и не мисля за града,
задименъ, въвъ прахъ и врѣва.
Тукъ, изъ синята тинтява
съ веселъ звѣнъ летятъ пчелитѣ.

Вѣй прохлада отъ елитѣ,
трепкатъ пеперуди рой.
Бързатъ мравки безъ покой,
тичатъ по цвѣтя и листи,
като лъскави мъниста.
Самъ съмъ. Имамъ за другари
само брѣстоветѣ стари.
Скитамъ волень като птица.
Като крѣхката тревица,
като всѣки цвѣвналъ цвѣтъ,
радвамъ се на Божий свѣтъ.
Бодъръ, веселъ, възродень
се пробуждамъ всѣки день.
Поздравъ пращамъ ви отъ всички
дървеса, цвѣтя и птички.

Ст. Цанкова Стоянова

